RETTENS DOM (Fjerde Afdeling)

1. februar 2006 *

I de forenede sager T-466/04 og T-467/04,

Elisabetta Dami, Milano (Italien), ved avocats P. Beduschi og S. Giudici,

sagsøger,

mod

Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) ved A. Folliard-Monguiral, som befuldmægtiget,

sagsøgt,

den anden part i sagen for appelkammeret ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design):

The Stilton Cheese Makers Association, Surbiton, Surrey (Det Forenede Kongerige),

* Processprog: fransk.

angående to sager om annullation af afgørelser truffet den 20. september 2004 af Andet Appelkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (sag R 973/2002-2 og sag R 982/2002-2) vedrørende en indsigelsessag mellem Elisabetta Dami og The Stilton Cheese Makers Association,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET
I FØRSTE INSTANS (Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, H. Legal, og dommerne P. Lindh og V. Vadapalas,

justitssekretær: assisterende justitssekretær B. Pastor,

under henvisning til stævningerne, der blev indleveret til Rettens Justitskontor den 19. november 2004,

under henvisning til kendelsen afsagt den 2. maj 2005 af formanden for Rettens Fjerde Afdeling om forening af sag T-466/04 og sag T-467/04,

under henvisning til svarskriftet, der blev indleveret til Rettens Justitskontor den 10. juni 2005,

og efter retsmødet den 27. oktober 2005,

afsagt følgende

Dom

Sagens baggrund

1 Den 13. oktober 1999 indgav sagsøgeren, Elisabetta Dami, en EF-varemærkeansøgning til Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) (herefter »Harmoniseringskontoret«) i medfør af Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20. december 1993 om EF-varemærker (EFT 1994 L 11, s. 1), som ændret.

2 Varemærket, der er søgt registreret, er ordmærket GERONIMO STILTON.

3 De varer og tjenesteydelser, som varemærkeansøgningen vedrører, henhører under klasse 16, 25, 28, 29, 30 og 41 i Nice-arrangementet af 15. juni 1957 vedrørende international klassificering af varer og tjenesteydelser til brug ved registrering af varemærker, som revideret og ændret.

4 Varerne i klasse 29 og 30 svarer i hver enkelt af disse klasser til følgende beskrivelse:

— klasse 29: »Kød; fisk; ikke-levende bløddyr og krebsdyr; fjerkræ og vildt; kødekstrakter; kød på dåse; konserverede, tørrede og kogte frugter og grøntsager; geléer; syltetøj; æg; mælk; mejeriprodukter; mælkeprodukter; ost; smør; yoghurt; mælkedrikke; spiselige olier og spisefedt; pickles; konserveret frugt; konserverede grøntsager; kødkonserves; fiskekonserves«

— klasse 30: »Kagedej; pastavarer (næringsmidler), bolsjer; kaffe; te; kakao; sukker; ris; tapioka; kaffeerstatning; mel; næringsmidler af korn; brød; biskuitter; tærter; konditorivarer; konfekturevarer; spiseis og iscreme; honning; sirup; peber; eddike; saucer; krydderier; råis; drikke fremstillet på basis af kaffe, kakao eller chokolade«.

5 Den 5. juni 2000 blev varemærkeansøgningen offentliggjort i *EF-varemærketidende* nr. 45/00.

6 Den 5. september 2000 rejste The Stilton Cheese Makers Association i medfør af artikel 8, stk. 1, litra b), og artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 40/94 indsigelse mod registreringen af det ansøgte varemærke for så vidt angik varer i klasse 16, 29 og 30. Til støtte for indsigelsen påberåbte indsigeren sig varemærker, som var registreret i flere medlemsstater, og hvori ordet »stilton« indgik. Alle varemærkerne vedrørte mejeriprodukter.

7 Ved afgørelse af 30. september 2002 tog Harmoniseringskontorets Indsigelsesafdeling indsigelsen til følge for så vidt angik varer i klasse 29 og 30 og forkastede indsigelsen i øvrigt.

8 Den 29. november 2002 indgav sagsøgeren i medfør af artikel 59 i forordning nr. 40/94 en klage over denne afgørelse. Klagen fik sagsnummer R 982/2002-2 og henvistes til Andet Appelkammer ved Harmoniseringskontoret. For appelkammeret nedlagde sagsøgeren påstand om, at indsigelsen ikke alene skulle forkastes for varer i klasse 16, men også for varer i klasse 29 og 30.

9 Samme dag indgav indsigeren ligeledes en klage over den samme afgørelse. Klagen fik sagsnummer R 973/2002-2 og henvistes også til Andet Appelkammer ved Harmoniseringskontoret. For appelkammeret nedlagde indsigeren påstand om, at indsigelsen ikke alene skulle tages til følge for varer i klasse 29 og 30, men også for varer i klasse 16.

10 Fire gange indgav parterne fælles anmodninger om udsættelse af sag R 973/2002-2. Appelkammeret imødekom disse anmodninger. Selv om sagerne ikke formelt var blevet forenet af appelkammeret, blev de fælles anmodninger om udsættelse af klagesag R 973/2002-2 behandlet som også at være gældende for klagesag R 982/2002-2. I forbindelse med den fjerde anmodning om udsættelse anførte appelkammeret følgende i dets meddelelse til parterne af 2. april 2004:

»Det bekræftes, at klagesagen er udsat i en periode på to måneder, der løber indtil den 5. juni 2004. I betragtning af de forudgående anmodninger vil denne

suspensionsperiode blive anset for endelig, medmindre parterne kan påpege en ekstraordinær grund, der kan give anledning til en yderligere udsættelse.«

11 Ved skrivelse af 3. juni 2004 anmodede sagsøgeren om, at fortegnelsen over de varer, der var omfattet af det ansøgte varemærke, blev begrænset, dels således at henvisningen til »mælkeprodukter og ost« blev slettet for så vidt angik klasse 29, dels således at præciseringen »[med] undtagelse af alle næringsmidler eller drikkevarer baseret på ost« blev tilføjet for så vidt angik klasse 30.

12 Ved skrivelse af 4. juni 2004 anmodede parterne i fællesskab om udsættelse af sagen. Det fremgik af skrivelsen, at parterne ligeledes erklærede dels, at sagsøgeren havde »anmodet om ændring af varespecifikationen for denne varemærkeansøgning«, hvorved der henvistes til indholdet af sagsøgerens skrivelse af 3. juni 2004, dels at »[indsigerens] standpunkt [var] følgende: når varespecifikationen for ansøgningen [er blevet ændret] for [med hensyn til] klasse 29 [at slette henvisningen til] »ost, mejeriprodukter« og til »varer, der er omfattet af den brede formulering »mejeriprodukter«, navnlig mælk, mælkeprodukter, smør, mælkedrikke og yoghurt«, og [med hensyn til] »klasse 30 [...] [at slette henvisningen til] alle næringsmidler og drikkevarer, som indeholder ost og er baseret på ost, vil[le] indsigelsen blive trukket tilbage«.«

13 Ved skrivelse af 15. juni 2004 oplyste appelkammeret parterne om, at det fortolkede skrivelsen af 4. juni 2004 som en fælles anmodning om begrænsning af fortegnelsen over de varer, der var omfattet af det ansøgte varemærke, og forelagde følgelig parterne en liste, der var begrænset i overensstemmelse med anmodningen. I samme skrivelse tilføjede appelkammeret også, at »[i] tilfælde af, at [indsigeren] foretog tilbagetagelse af indsigelsen«, opfordredes parterne til inden den 14. juli 2004 at oplyse, hvorvidt de var nået til enighed omkring fordelingen af de omkostninger, der

var afholdt i forbindelses med indsigelses- og klagesagen. Appelkammeret præciserede, at det, såfremt en sådan enighed ikke forelå, ville træffe afgørelse om fordelingen af sagsomkostningerne.

14 Ved skrivelse af 16. juni 2004 anmodede sagsøgeren appelkammeret om at tage den fortolkning, som synes at være indeholdt i skrivelsen af 15. juni 2004, op til fornyet overvejelse, og om at bekræfte, at den eneste begrænsning af fortegnelsen over de varer, der var omfattet af det ansøgte varemærke, var den, der var angivet i sagsøgerens skrivelse af 3. juni 2004. Sagsøgeren anførte, at skrivelsen af 4. juni 2004 kun var en fælles anmodning om udsættelse af klagesagen på grund af uoverensstemmelsen mellem parternes krav, idet indsigeren havde krævet yderligere ændringer end dem, der var angivet i skrivelsen af 3. juni 2004.

15 Ved skrivelse af 23. juni 2004 afslog appelkammeret denne anmodning. Indledningsvis henviste appelkammeret til, at en anmodning om begrænsning af fortegnelsen over de varer, der var omfattet af det ansøgte varemærke, ikke kunne trækkes tilbage, når den var blevet bindende. Dernæst anførte appelkammeret, at formuleringen af parternes fælles skrivelse af 4. juni 2004, dvs. »når specifikationen er blevet ændret [...] vil indsigelsen blive trukket tilbage«, udelukkende kunne opfattes som en anmodning om begrænsning af nævnte fortegnelse. Desuden havde appelkammeret taget hensyn til den omstændighed, at parterne i fællesskab havde underskrevet og sendt skrivelsen, for at konkludere, at sagsøgeren således skriftligt havde markeret sin enighed i denne betingelse. Appelkammeret mente derfor blot at have efterkommet denne fælles anmodning fra parterne om at få bekræftelse på, at begrænsningen af fortegnelsen over de varer, der var omfattet af varemærkeansøgningen, var blevet accepteret uden forbehold.

16 Ved skrivelse af 1. juli 2004 henledte indsigeren appelkammerets opmærksomhed på, at selskabet påtænkte at trække sin indsigelse tilbage, hvis — og kun hvis — den fortegnelse over de varer, der var omfattet af det ansøgte varemærke, som fremgik af appelkammerets skrivelse af 15. juni 2004, ikke blev ændret.

17 Ved skrivelse af 23. juli 2004 opfordrede indsigeren appelkammeret til at bekræfte, at nævnte fortegnelse definitivt var blevet begrænset i overensstemmelse med ordlyden af appelkammerets skrivelse af 15. juni 2004.

18 Ved skrivelse af 29. juli 2004 bekræftede appelkammeret, at den godkendte begrænsning af nævnte fortegnelse var den, der var angivet i dets skrivelse af 15. juni 2004, og indsigelsen blev følgelig anset for at være trukket tilbage.

19 Ved afgørelser truffet den 20. september 2004 i de to sager (herefter »de anfægtede afgørelser«) fandt appelkammeret — idet det antog, at tilbagetagelsen af indsigelsen havde bragt sagen til ophør — at det eneste spørgsmål, der skulle tages stilling til, var spørgsmålet om fordelingen af omkostningerne, da der ikke var blevet indgået en aftale mellem parterne herom. I denne henseende besluttede appelkammeret, at hver part i overensstemmelse med artikel 81, stk. 2 og 3, i forordning nr. 40/94 skulle bære sine egne omkostninger i forbindelse med indsigelsessagen og klagesagen.

Parternes påstande

20 Sagsøgeren har i begge sager nedlagt følgende påstande:

— Det fastslås, at skrivelsen af 4. juni 2004, rettet til Harmoniseringskontoret og underskrevet af sagsøgeren og indsigeren i fællesskab, ikke indeholder en

erklæring om, at sagen for appelkammeret skal bringes til ophør, men alene en anmodning om udsættelse af den pågældende sag.

— De anfægtede afgørelser annulleres og sagen hjemvises til appelkammeret ved Harmoniseringskontoret.

— Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger.

21 Harmoniseringskontoret har i begge sager nedlagt følgende påstande:

— De anfægtede afgørelser annulleres.

— Hver af parterne for Retten tilpligtes at betale deres egne omkostninger.

Retlige bemærkninger

Parternes argumenter

22 Sagsøgeren har gjort gældende, at det var med urette, at appelkammeret fandt, at parterne i fællesskab havde givet udtryk for, at de ønskede, at sagen for

Harmoniseringskontoret skulle bringes til ophør. Sagsøgeren har i denne forbindelse anført, at parternes fælles skrivelse af 4. juni 2004 blot var en anmodning om udsættelse af sagen, med henblik på at nå frem til en mindelig løsning med hensyn til de varer, der skulle slettes fra fortegnelsen over de varer, der var omfattet af det ansøgte varemærke.

23 Den pågældende skrivelse indeholdt derimod ingen erklæring, der havde til formål at bringe sagen for appelkammeret til ophør. Tværtimod fremgik det klart af skrivelsen, at parterne ikke var blevet enige om at bringe sagen til ophør. For det første anføres det i skrivelsen, at sagsøgeren ved skrivelse af 3. juni 2004 fremsendte en anmodning om begrænsning af fortegnelsen over de omfattede varer til appelkammeret i overensstemmelse med en mindelig ordning, der var indgået med indsigeren den 22. december 2003. For det andet fremgik det af skrivelsen, at indsigeren samtidig med at tage denne anmodning om begrænsning til efterretning anførte, at selskabet alene ville trække indsigelsen tilbage, hvis visse andre varer, der ikke var omfattet af den nævnte mindelige ordning, ligeledes blev fjernet fra omtalte fortegnelse.

24 Sagsøgeren har herefter konkluderet, at appelkammeret fejlfortolkede den anmodning om udsættelse, der blev indgivet til Harmoniseringskontoret af parterne.

25 Harmoniseringskontoret er af den opfattelse, at der bør gives sagsøgeren medhold, og at de anfægtede afgørelser skal annulleres. Harmoniseringskontoret har gjort gældende, at det er anerkendt i retspraksis, at sådanne påstande kan indgå i sagen (Rettens dom af 30.6.2004, sag T-107/02, GE Betz mod KHIM — Atofina Chemicals (BIOMATE), Sml. II, s. 1845, præmis 32-36, og af 4.5.2005, sag T-22/04, Reemark mod KHIM — Bluenet (Westlife), Sml. II, s. 1559, præmis 16-19).

26 Hvad angår realiteten har Harmoniseringskontoret i lighed med sagsøgeren anført, at skrivelsen af 4. juni 2004 kun indeholdt en fælles anmodning fra parterne om at

udsætte sagen. Harmoniseringskontoret har derfor konkluderet, at appelkammeret tilsidesatte artikel 44, stk. 1, i forordning nr. 40/94 ved at foretage en begrænsning af fortegnelsen over de varer, der var omfattet af det ansøgte varemærke.

Rettens bemærkninger

Formaliteten vedrørende parternes påstande

27 Indledningsvist bemærkes, at sagsøgeren med sin første påstand har anmodet Retten om at fastslå, at skrivelsen af 4. juni 2004, der var rettet til Harmoniseringskontoret og underskrevet af parterne i fællesskab, ikke indeholdt nogen erklæring, der havde til formål at bringe sagen for appelkammeret til ophør, men alene en anmodning om udsættelse af sagen. Denne anmodning er ikke uafhængig af sagsøgerens anden påstand, der vedrører annullation af de anfægtede afgørelser, da den udgør et argument til støtte for denne påstand. Følgelig er det ufornødent som sådan at tage stilling til den første påstand.

28 Hvad angår Harmoniseringskontoret har det med sin første påstand anmodet Retten om at annullere de anfægtede afgørelser.

29 I denne henseende bemærkes, at i en sag, hvorunder der er nedlagt påstand om annullation af en afgørelse truffet af et appelkammer i forbindelse med en

indsigelsessag, har Harmoniseringskontoret ikke kompetence til i kraft af de anbringender, som kontoret gør gældende over for Retten, at ændre sagens genstand, således som den følger af de påstande og anbringender, som er fremsat af henholdsvis varemærkeansøgeren og indsigeren (Domstolens dom af 12.10.2004, sag C-106/03 P, Vedial mod KHIM, Sml. I, s. 9573, præmis 26, som stadfæstede Rettens dom af 12.12.2002, sag T-110/01, Vedial mod KHIM — France Distribution (HUBERT), Sml. II, s. 5275, Rettens dom i Westlife-sagen, præmis 16, og Rettens dom af 15.6.2005, sag T-186/04, Spa Monopole mod KHIM — Spaform (SPAFORM), Sml. II, s. 2333, præmis 19).

30 Det følger imidlertid ikke af denne retspraksis, at Harmoniseringskontoret er forpligtet til at nedlægge påstand om frifindelse i en sag, der er anlagt til prøvelse af en afgørelse truffet af et af dets appelkamre. Selv om Harmoniseringskontoret ikke har den nødvendige søgsmålskompetence til at anlægge sag til prøvelse af en afgørelse truffet af et appelkammer, er det omvendt ikke forpligtet til systematisk at forsvare enhver anfægtet afgørelse, der er truffet af et appelkammer, eller til nødvendigvis at nedlægge påstand om frifindelse i forbindelse med ethvert søgsmål, der er rettet imod en sådan afgørelse (BIOMATE-dommen, præmis 34, Westlife-dommen, præmis 17, og SPAFORM-dommen, præmis 20).

31 Der er derfor intet til hinder for, at Harmoniseringskontoret tilslutter sig sagsøgerens påstand eller endog nøjes med at overlade afgørelsen til Rettens skøn, samtidig med at alle de argumenter, som Harmoniseringskontoret finder relevante, anføres til Rettens oplysning (Rettens dom i BIOMATE-sagen, præmis 36, og Rettens dom af 25.10.2005, sag T-379/03, Peek & Cloppenburg mod KHIM (Cloppenburg), Sml. II, s. 4633, præmis 22).

32 Til gengæld kan Harmoniseringskontoret ikke nedlægge påstand om ophævelse eller omgørelse af appelkammerets afgørelse på et punkt, der ikke er nævnt i stævningen, eller gøre anbringender gældende, der ikke nævnt i stævningen (dommen i sagen Vedial mod KHIM, præmis 34, og Cloppenburg-dommen, præmis 22).

33 I det foreliggende tilfælde må det konstateres, at Harmoniseringskontoret udelukkende har gjort argumenter gældende til støtte for sagsøgerens påstand om, at appelkammeret har begået en fejl ved at fastslå, at parterne i fællesskab havde givet udtryk for, at de ønskede at bringe sagen for Harmoniseringskontoret til ophør. Harmoniseringskontorets påstand og de argumenter, der er anført til støtte herfor, kan derfor indgå i sagen, for så vidt som de ikke går videre end sagsøgerens påstande og argumenter.

Realiteten

34 Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren, støttet af Harmoniseringskontoret, påberåbt sig, at det var med urette, at appelkammeret fandt, at parterne i fællesskab havde givet udtryk for, at de ønskede, at sagen for Harmoniseringskontoret skulle bringes til ophør. I denne forbindelse bemærkes, at det ikke udtrykkeligt fremgår af de anfægtede afgørelser, at sagen er bragt til ophør.

35 Idet appelkammeret traf afgørelse om fordelingen af omkostningerne i forbindelse med sagen for Harmoniseringskontoret på grundlag af den forudsætning, at »tilbagetagelsen af indsigelsen har bragt sagen til ophør« (jf. begrundelsen, der fremføres i de anfægtede afgørelser, henholdsvis punkt 20 og 21), må det imidlertid antages, at appelkammeret indirekte besluttede at afslutte sagen.

36 Selv om ovennævnte begrundelse ikke er præciseret, er fremstillingen af de faktiske omstændigheder vedrørende sagsforløbet, navnlig referatet af skriftvekslingen

mellem parterne og appelkammeret (jf. de anfægtede afgørelser, henholdsvis punkt 9-18 og 10-19), tilstrækkeligt detaljeret til at gøre det muligt for Retten at forstå og at efterprøve grundene til, at appelkammeret fandt, at sagsøgeren havde begrænset sin varemærkeansøgning, og at indsigeren til gengæld havde trukket sin indsigelse tilbage.

37 Det skal derfor efterprøves, om appelkammeret i det foreliggende tilfælde gyldigt kunne konkludere, at parterne i fællesskab havde givet udtryk for at bringe sagen for appelkammeret til ophør. I denne forbindelse skal det med hensyn til de nærmere betingelser for en begæring om delvis eller fuldstændig tilbagetagelse af en ansøgning om registrering af et varemærke eller af en indsigelse for Harmoniseringskontoret bemærkes, at det i artikel 44, stk. 1, i forordning nr. 40/94 bestemmes, at ansøgeren til enhver tid kan tilbagetage sin ansøgning om registrering af EF-varemærket eller begrænse den deri angivne fortegnelse over varer eller tjenesteydelser.

38 Det følger desuden af ordlyden af regel 20, stk. 5, i Kommissionens forordning (EF) nr. 2868/95 af 13. december 1995 om gennemførelsesbestemmelser til forordning nr. 40/94 (EFT L 303, s. 1), at såfremt ansøgeren i medfør af artikel 44, stk. 1, i forordning nr. 40/94 begrænser fortegnelsen over varer og tjenesteydelser, meddeler Harmoniseringskontoret den indsigende part dette og opfordrer denne til inden for en af Harmoniseringskontoret fastsat frist at udtale sig om, hvorvidt og i givet fald for hvilke varer og tjenesteydelser indsigelsen stadig opretholdes.

39 Ifølge retspraksis tilkommer den mulighed for at begrænse fortegnelsen over varer og tjenesteydelser, som er fastsat i bestemmelsen, alene EF-varemærkets ansøger, der til enhver tid kan rette en ansøgning herom til Harmoniseringskontoret. I denne sammenhæng skal den fuldstændige eller delvise tilbagetagelse af en EF-varemærkeansøgning ske udtrykkeligt og være ubetinget (jf. i denne retning Rettens dom af 27.2.2002, sag T-219/00, Ellos mod KHIM (ELLOS), Sml. II, s. 753, præmis 61).

40 Endelig bemærkes, at selv om det er korrekt, at lovgiver ikke har fastsat en udtrykkelig mulighed for tilbagetagelse af en indsigelse, da artikel 44, stk. 1, i forordning nr. 40/94 alene vedrører tilbagetagelse af en varemærkeansøgning, har Retten fastslået, at eftersom det følger af opbygningen af samme forordning, at varemærkeansøgeren og indsigeren er ligestillet i indsigelsessagen, må det antages, at denne lighed også omfatter muligheden for at trække sagsakter tilbage (Rettens kendelse af 3.7.2003, sag T-10/01, Lichtwer Pharma mod KHIM — Biofarma (Sedonium), Sml. II, s. 2225, præmis 15, og af 9.2.2004, sag T-120/03, Synopharm mod KHIM — Pentafarma (DERMAZYN), Sml. II, s. 509, præmis 19).

41 I det foreliggende tilfælde bemærker Retten, at appelkammerets påstand om, at parterne i fællesskab havde givet udtryk for, at de ønskede at bringe sagen til ophør, savner grundlag i de faktiske omstændigheder.

42 Det bemærkes først, at den eneste udtrykkelige og ubetingede anmodning om begrænsning af fortegnelsen over de varer, der var omfattet af det ansøgte varemærke, således var den, der blev fremsendt ved sagsøgerens skrivelse af 3. juni 2004.

43 Dernæst bemærkes, at parternes fælles skrivelse af 4. juni 2004 i modsætning til kravene i henhold til ovennævnte retspraksis ikke indeholder nogen udtrykkelig og ubetinget anmodning om delvis tilbagetagelse af varemærkeansøgningen eller om tilbagetagelse af indsigelsen.

44 Henset til skrivelsens ordlyd er det med rette, at sagsøgeren og Harmoniseringskontoret har anført, at nævnte skrivelse kun indeholder en fælles anmodning om at

udsætte sagen for appelkammeret. Den eneste udtrykkelige anmodning til appelkammeret i denne skrivelse er således den følgende:

»På vegne af begge parter anmoder vi herved om en udsættelse af klagesagen.«

45 Nævnte skrivelse indeholder i øvrigt kun en fremstilling af uoverensstemmelsen mellem sagsøgerens standpunkt, som denne gav udtryk for i sin skrivelse af 3. juni 2004, og indsigerens standpunkt vedrørende begrænsningen af fortegnelsen over de varer, der var omfattet af det ansøgte varemærke.

46 Det er desuden selvmodsigende at antage, at skrivelsen af 4. juni 2004 indeholdt en fælles anmodning fra parterne om at udsætte sagen og samtidigt en anmodning om at bringe sagen til ophør, da en anmodning om udsættelse af sagen ville savne ethvert grundlag i tilfælde af tilbagetagelse af indsigelsen.

47 Konklusionen om, at skrivelsen af 4. juni 2004 kun indeholdt en anmodning om udsættelse, understøttes af de begivenheder, der gik forud for anmodningen. Det fremgår således af sagsakterne, at parterne allerede havde fået sagen udsat gentagne gange, med henblik på at give dem mulighed for at nå frem til et forlig. I sin skrivelse af 2. april 2004, hvorved der for fjerde gang blev bevilget en udsættelse af sagen, understregede appelkammeret, at »[i] betragtning af de forudgående anmodninger [ville] denne suspensionsperiode blive anset for endelig, medmindre parterne [kunne] påpege en ekstraordinær grund, der [kunne] give anledning til en yderligere udsættelse«. Det er derfor i lyset heraf, at skrivelsen af 4. juni 2004 skal fortolkes, dvs. at eftersom appelkammeret havde påpeget over for parterne, at det i princippet ikke ville imødekomme flere anmodninger om udsættelse af sagen, søgte parterne at redegøre for de ekstraordinære grunde, der begrundede en yderligere udsættelse i det konkrete tilfælde.

48 Desuden er der ingen oplysninger i sagsakterne, som gør det muligt at konkludere, at der foreligger et senere forlig, der begrunder, at sagen er blevet bragt til ophør. Tværtimod viser korrespondancen mellem parterne efter skrivelsen af 4. juni 2004 og indtil vedtagelsen af de anfægtede afgørelser, at der fortsat var uenighed om den begrænsning af fortegnelsen over varer omfattet af det ansøgte varemærke, som sagsøgeren skulle foretage, for at indsigeren ville indvilge i at trække indsigelsen tilbage.

49 I sin skrivelse af 15. juni 2004, der udgjorde et svar på parternes fælles skrivelse af 4. juni 2004, nævnte appelkammeret, hvad det havde forstået som værende parternes fælles standpunkt vedrørende begrænsningen af de varer, der var omfattet af det ansøgte varemærke, nemlig hvad der svarede til indsigerens standpunkt, men uden at anmode om sagsøgerens accept af denne fortolkning.

50 Det var herefter, at sagsøgeren i sin skrivelse til Harmoniseringskontoret af 16. juni 2004 bestred at have accepteret begrænsningen, som den fremgik af appelkammerets meddelelse af 15. juni 2004. Sagsøgeren henviste til, at denne ikke havde accepteret andre begrænsninger end dem, der var angivet i sagsøgerens skrivelse af 3. juni 2004, og anmodede følgelig appelkammeret om at tage sin skrivelse af 15. juni 2004 op til fornyet overvejelse.

51 Til trods for denne indvending bekræftede appelkammeret ved skrivelse af 23. juni 2004 sin fortolkning, hvorefter der var tale om en anmodning om begrænsning af de omfattede varer, uden at rådføre sig med parterne, med henblik på at klarlægge den præcise rækkevidde af skrivelsen af 4. juni 2004. Appelkammeret anførte, at nævnte skrivelse som følge af dens formulering og den omstændighed, at den var blevet underskrevet af parterne, udelukkende kunne opfattes som en anmodning om begrænsning af de omfattede varer, og at en sådan anmodning, når den var blevet bindende, ikke kunne trækkes tilbage.

52 Mangelen på en udtrykkelig og ubetinget aftale om at bringe sagen til ophør ses ligeledes ved den omstændighed, at indsigeren ved skrivelse af 1. juli 2004 henledte

opmærksomheden på, at selskabet alene ønskede at trække sin indsigelse tilbage på den »formelle betingelse«, at fortegnelsen over de varer, der var omfattet af det ansøgte varemærke, således som den fremgik af appelkammerets skrivelse af 15. juni 2004, ikke blev ændret. Ved skrivelse af 23. juli 2004 anmodede indsigeren ligeledes appelkammeret om at bekræfte, at nævnte begrænsning faktisk var blevet foretaget, og at indsigelsen blev anset for at være trukket tilbage.

53 Til trods for, at sagsøgeren i sin skrivelse af 16. juni 2004 udtrykkeligt afslog at begrænse fortegnelsen over de varer, der er omfattet af det ansøgte varemærke, i overensstemmelse med indsigerens krav, bekræftede appelkammeret ved skrivelse af 29. juli 2004 endelig følgende over for indsigeren med kopi til sagsøgeren: »Den godkendte begrænsning er den, der er angivet i vores skrivelse af [15. juni 2004], og [...] indsigelsen anses følgelig [for at være] trukket tilbage.« I betragtning af det standpunkt, sagsøgeren havde givet udtryk for i sin skrivelse af 16. juni 2004, og i mangel af en senere indgivelse fra sagsøgerens side af en udtrykkelig anmodning om det modsatte, havde appelkammeret imidlertid intet grundlag for at drage en sådan konklusion.

54 Det følger af ovenstående, at de anfægtede afgørelser er behæftet med en faktisk fejl, og de skal følgelig annulleres.

Sagens omkostninger

55 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da appelkammerets afgørelser er blevet annulleret, og Harmoniseringskontoret til trods for indholdet af dets påstande af denne grund må anses for at have tabt sagen, bør Harmoniseringskontoret pålægges at betale sagsøgerens omkostninger i overensstemmelse med dennes påstand herom.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Fjerde Afdeling)

1) Afgørelserne truffet den 20. september 2004 af Andet Appelkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (sag R 973/2002-2 og sag R 982/2002-2) annulleres.

2) Harmoniseringskontoret betaler sagens omkostninger.

Legal Lindh Vadapalas

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 1. februar 2006.

E. Coulon H. Legal

Justitssekretær Afdelingsformand